

Acı ile Yazmak; Acıyı Yazmak!

Bülent Yılmaz*

Yazmak, bir akademisyen için “zorunlu bir görev, toplumsal sorumluluğun yerine getirilmesi, bir haz kaynağı, ürettiği düşünceyi somutlaştıran bir araç, yapmadan edemediği bir eylem, dünyayla ilişkisinin bir biçimi, bilim yapmanın bir yolu...” diye uzatabiliriz listeyi. Ve yazmak aslında çok hoş bir şeydir onun için. Yaşama yüklediği anlamın, onu gerçeğe dönüştürmenin peşinde koşmaktır aynı zamanda. Yazmak kolaydır aslında ve istenerek yapılan bir şey. Türkiye gibi bir ülkede yazmak her ne kadar biraz riskli ve sorunlar üzerinden giden bir eylemse de yazmak iyidir ve gereklidir.

Her zaman öyle midir acaba? Belki de ilk kez yazmanın bu kadar istemediğim bir şey oluşuna tanık oluyorum. Ya da yazamama korkusuna kapıldığım böyle bir an anımsamıyorum sanki. Yazmanın acı vereceğini, yarayı kanatacağını, yüreği sıkıştıracağını ilk kez düşünüyorum. Bu ülkede acı ve yara bitmiyor elbet; ancak acının bu kadar yakın olması, bu kadar bir dost üzerinden saldırması anlaşılır ve inanılır gibi değil. Yazmanın bu kadar zor ve korkutucu olacağını hiç düşünmemiştim.

Şimdi, Zafer için yazmak, “acı” üzerine yazmaktan başka bir şey değil. Dostluk üzerine, aydınlık, özgürlük üzerine, insan üzerine, kaybetmek, hasret, hüznün üzerine yazmaktan başka bir şey değil. Duyguların beklediği odanın kapısını açmak, aklın penceresini bir süreliğine birazcık kapatmak belki de. Ama ille de acı üzerine yazmak demek şimdi Zafer için yazmak.

İyi de gerçekler de bu kadar acı verici olmak zorunda mı? Acının da insafı olsa keşke. Acının da bir vicdanı, bir hesap defteri. Biliyorum hiç gerçekçi ve belki de gerekli değil ama “acı” olmasa keşke, değil mi?

Yaşamımda tanıdığım "temiz kalabilmiş", "güvenilir", "dost", "hoşgörülü", ne diyeyim "insandı" Zafer. İnsan gibi, olması gerektiği gibi bir insandı. Bir insan eksildik şimdi. Bir güzellik eksildi. Çünkü, o, bu dünyanın güzelliklerindendi. Çiçeklerle dosttu; onlarla konuşuyordu ve onları konuşturuyordu; çiçekle dost olan kaç kişi kaldı ki? İnsanlar özgür olsun istiyordu; bunu kendine dert edinen kaç kişi var ki?

Onu yitirışimizden daha bir hafta öncesi Kastamonu’da bir sempozyumda bağlama çalmış, türküler söylemiştik. Beyaz peynire çatalı batırışı şimdi gözümün önünde. Hemen yanımdaydı, biraz sıkışık oturmuş kanepede, omuzlarımız değişiyordu birbirine! Zaten hep öyle olmuştu; hep omuz omuzaydık onunla. Düşünce özgürlüğü mücadelesi veriyorduk payımıza düştüğü kadarıyla. Bilgi eksenliydi hep çabalarımız. Onun deyişiyle “gındırlanıp gidiyorduk” işte!

Ama Zafer gerçekten gitti, hiç söylemeden, bize hiç sormadan gitti, çok erken gitti! Oysa, daha “gındırlanacaktık!”

Dünya şimdi daha az temiz, daha az dürüst, daha az özgür! Ve şimdi “çok” eksiz; nasıl kapatacağız bunu bilmiyorum.

Dün gece Heybeliada’da yemek yerken türküler söyledik yine. Yağmur eşlik etti bize. “Parsel parsel eylemişler dünyayı...” diye söylerken Zafer’in türküsünü, yağmur hızlandı birden, epeyce öfkeli bir rüzgar eşlik etti sonra. Sanki Zafer de söylüyordu yukarılardan, kara bulutların ardından! Ve dağılmadı o bulutlar gece boyunca. Hüznü ağırlaştırdılar çokça. Sonra “Yalan Dünya”sını söyledik Neşet ustanın.

* Prof. Dr. Hacettepe Üniversitesi Bilgi ve Belge Yönetimi Bölümü. e-posta: byilmaz@hacettepe.edu.tr

Yalan dünya!

Evet “yalan dünya” işte!

Özleyeceğim dostum seni, hem de çok özleyeceğim!...

Ama, şimdi derse gidip, öğrencilerime dünyaya, doğruluğa, güzelliklere, dostluklara, iyiliklere nasıl sarılmaları gerektiğini, özgürlüğe, bilgiye nasıl sarılmaları gerektiğini anlatmam gerek; Zafer'e nasıl sarılmaları gerektiğini yani.